

Niculeasa Law Firm obține pentru Laminorul Braila SA admiterea revizuirii de pe rolul ICCJ ce privește modalitatea în care este reglementata ajustarea TVA de dreptul național, respectiv art. 90 din Directiva TVA

În reprezentarea societății Laminorul Braila S.A., Niculeasa Law Firm, prin avocați Madalin Niculeasa și Andreea Gheorghisan, obține admiterea cererii de revizuire formulata cu privire la aplicabilitatea cu întâietate a dreptului UE față de dreptul național în ceea ce privește condițiile de ajustare a TVA, astfel cum acestea sunt reglementate de art. 90 din Directiva TVA respectiv de Codul Fiscal (dreptul național aplicabil).

Dincolo de caracterul extraordinar al caii de atac exercitate, cale ce presupune îndeplinirea anumitor cerințe procedurale, strict delimitate de lege și de interpretarea obligatorie a ICCJ în ceea ce privește revizuirea speciala reglementata de Legea contenciosului administrativ, soluția obținuta de Niculeasa Law Firm este plina de însemnătate juridica și din perspectiva relației dreptului fiscal național cu Directiva TVA respectiv a cerințelor principale specifice ajustarii TVA.

În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a confirmat faptul ca art. 90 din Directiva TVA, articol ce reglementeaza condițiile de ajustare a TVA este un text de lege de directa și imediata aplicare, ce poate fi invocat în mod direct și nemijlocit în fața instanțelor naționale, chiar daca acesta este cuprins într-o Directiva (act ce de principiu se adreseaza statelor membre).

Cât privește cerințele ajustarii TVA, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, aplicând în mod direct art. 90 din Directiva TVA, atât faptul ca dreptul național (Codul fiscal) reglementeaza în mod necorespunzator cerințele ajustarii TVA, dar și faptul ca acest mecanism specific TVA intervine de fiecare data când baza de impunere a TVA a disparut în mod definitiv/contraprestația nu se mai încaseaza în mod cert.

Sub acest aspect, dreptul UE confirma principiul de baza aplicabil în materia TVA, acela ca lipsa contraprestației face ca tranzacția sa nu fie supusa TVA. Or, contraprestația poate sa existe la început, dar pe parcursul derularii relației contractuale sa devina cert și sigur ca aceasta nu va mai exista/nu va fi obținuta situație în care contribuabilul are dreptul la ajustarea TVA.

Înalta Curte de Casație și Justiție achieseaza la interpretarea CJUE în ceea ce privește aplicabilitatea art. 90 din Directiva TVA, în sensul ca statele membre nu trebuie/nu pot stabili condiții formale de exercitare a acestui drept la ajustarea TVA, dincolo de ceea ce este necesar pentru ca Statul sa se lamureasca asupra momentului în care contraprestația dispare/nu mai exista cu adevarat și în mod definitiv.

Orice alta condiție formala adaugata exercitarii dreptului cuprins în art. 90 din Directiva TVA excede limitelor recunoscute de legislația UE acestui drept.

Rezolvând relația dintre art. 90 din Directiva TVA și dreptul național aplicabil (Codul Fiscal) pe perioada 2014 – 2017, în mod direct și nemijlocit Înalta Curte de Casație și Justiție confirma și faptul ca dreptul național (Codul Fiscal) contravine dreptului UE din moment ce restricționeaza dreptul la ajustarea TVA de cerințe suplimentare ce depășesc limita mai sus menționata.